

ע"פ 3732/19 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלוני

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 3732/19

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופטת י' וילנר

המעורר: פלוני

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. פלוני

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתפ"ח 021454-08-16 שניתנו ביום 3.12.2018 וביום 8.4.2019 על ידי כבוד השופטים מ' פינקלשטיין, ל' ברודי ור' אמיר

תאריך הישיבה: כ"ד בתשרי התש"ף (23.10.2019)

בשם המערער: עו"ד אבי מנצור
בשם המשיבים: עו"ד ורס חלואה
בשם שירות המבחן: עו"ס טלי סמואל

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. הערעור שלפנינו נסב על הרשעתו של המערער בשתי עבירות של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. המערער נדון, בין היתר, למאסר בפועל של שש שנים ולתשלום פיצויים בסך ₪ 100,000 למתלונן, והערעור נסב גם על חומרת העונש ועל גובה הפיצויים.

2. אקדים ואומר כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות, באשר הרשעתו של המערער מבוססת על קביעות מובהקות של מהימנות ועובדה, שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהן.

בית משפט קמא ציין בהכרעת הדין כי התרשם ממהימנותו של המתלונן-הקטין, שהיה בן 12 וחצי בלבד בעת מתן עדותו בבית המשפט, ואשר העיד "בכנות, בכאב ובאותנטיות" על שני האירועים בהם נפל קרבן למעשיו של המערער. לא למותר לציין את הדרך בה נתגלו הדברים, לאחר שאחיו הצעיר של המתלונן, שהיה עד לאחד המעשים, סיפר על כך להוריו של המתלונן.

בית המשפט קיבל כמהימנה גם את עדות האב ואת עדות הפסיכולוג שטיפל בקטין, שהעיד על מצבו הנפשי הקשה של המתלונן ועל השינוי שחל בהתנהגותו בעקבות הפגיעה. בהכרעת הדין נקבע כי העובדה שהאב ראה לנכון לקחת את בנו לטיפול פסיכולוגי על רקע הפגיעה המינית שעבר, מחזקת מאוד את מהימנותם של המתלונן ואביו ומחלישה מאוד את טענות ההגנה כי מדובר בעלילת שווא.

מנגד, בית משפט קמא התרשם לרעה מעדותו של המערער – "עדותו היתה רצופה סתירות ושקרים והתשובות שנתן לשאלות חשובות היו בלתי סבירות ותמוהות. התרשמות זו היא חד-משמעית". גם עדותו של מוחמד, אחיו של המערער, נמצאה בלתי מהימנה.

די בקביעות מהימנות נחרצות אלה של בית המשפט המחוזי, על מנת לדחות את הערעור, ואיך זיל גמור. למעלה מן הצורך, אתייחס למספר נקודות שעלו בערעור ובבית משפט קמא.

3. המערער טען כי ניסיון הסולחה מעיד על כך שאביו של המתלונן ביקש לסחוט כספים ממנו וממשפחתו. לטעמי, נהפוך הוא, ועובדה זו גם היא נזקפת לחובת המערער. לא בכדי נעשה ניסיון סולחה, ולא בכדי המערער הכחיש בבית המשפט קמא ניסיון סולחה עם אביו של המתלונן בהקשר של האירועים נשוא כתב האישום. בית משפט קמא התייחס בהכרעת דינו לעניין זה ודחה את טענת המערער כי המתלונן ואביו העלילו עליו, ואת טענתו בדבר המניע לכאורה לעלילה.

4. המערער החליף לצורך הערעור את בא כוחו, ובמסגרת הערעור, העלה לראשונה טענות שלא הועלו כלל בערכאה קמא. כך, טען המערער כי הזיהוי שלו כמבצע המעשים הוא מוטעה.

אלא שזהותו של המערער כמי שהמעשים מיוחסים לו, לא הייתה כלל שנויה במחלוקת בערכאה הדיונית. כל ההליך בבית משפט קמא התנהל בהתאם להנחה זו, והמתלונן אף לא נשאל בנושא זה. ברי כי לא ניתן להתייחס לטענה זו לראשונה בערכאת הערעור, אך משום שהמערער החליף ייצוג. מכל מקום ולמעלה מן הצורך, נציין כי הטענה מופרכת על פניה. המערער עצמו הבהיר שהכינוי שלו הוא "מחמוד", ואין כל סיבה להניח שהמתלונן, שמכיר היטב את המערער ומשפחתו, בהיותם שכניו וקרובי משפחתו, טעה בזיהויו של מי שביצע בו את המעשים.

5. הדברים אמורים גם לגבי הטענה שהועלתה לראשונה במסגרת הערעור, כי ייתכן ולא היתה חדירה, ולכן יש

להרשיע במעשה מגונה או בניסיון למעשה סדום. טענה זו אינה מתיישבת עם ההכחשה הכללית של המערער את האירועים מושא כתב האישום. מכל מקום, בית משפט קמא נתן דעתו גם לנקודה זו, בציינו את עדות המתלונן על הכאב שחש בעת המעשים, והדברים עולים במפורש מעדותו של המתלונן בבית המשפט (עמ' 9-10 לפרוטוקול ואילך).

הלכה למעשה, הערעור על הכרעת הדין, אינו אלא בבחינת הרהורים והפרכת השערות, ובהם ההשערה שמא היה מדובר במשחק של הורדת מכנסיים גרידא, ש"נופח" ויצא מכלל שליטה בעקבות שמועות. השערות אלה, לא הועלו בערכאה קמא, ומכל מקום, אין להן כל ביסוס בחומר.

6. לטענת המערער כנגד חקירת המתלונן על ידי חוקרת הילדים אין כל בסיס, וטוב היה משלא הועלתה. כך גם לגבי טענותיו כלפי המותב, שלטעמו התערב יתר על המידה בחקירתו של המערער.

אשר על כן, דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

7. המערער עצמו היה קטין בן 16 בעת האירועים בגינם הורשע ובית המשפט גזר עליו מאסר בפועל של שש שנים. בגזירת עונשו של קטין יש להעניק משקל מיוחד לשיקולי שיקום, אף אם הורשע בעבירות חמורות, ובכלל זה עבירות מין חמורות (ראו למשל ע"פ 4524/04 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.2005); ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקאות 6-11 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (8.3.2009)). יחד עם זאת, כפי שהובהר בפסיקה לא פעם, קטינות כשלעצמה אינה מעניקה חסינות מפני ענישה הולמת, לרבות בעונשי מאסר, ויש לבחון שיקול זה למול יתר השיקולים הרלוונטיים (ראו למשל ע"פ 8863/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 43 לפסק דינו של השופט א' שוהם (7.6.2016); ע"פ 217/13 אלמוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 21 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (13.11.2013)). בענייננו, חומרת המעשים והנזק הרב שנגרם לקטין, כפי שעולה מתסקיר הנפגע שהוגש, מצדיקים הטלת ענישה מחמירה, הכוללת רכיב של מאסר בפועל. עם זאת, ומבלי להקל ראש בפגיעה הקשה במתלונן, נראה כי יש מקום להקלה מסוימת בעונשו של המערער, בהתחשב בגילו הצעיר בעת ביצוע המעשים.

אשר על כן, אנו מעמידים את עונשו של המערער על 5 שנות מאסר.

8. נוכח הנזק שנגרם לקטין, כפי שעולה גם מתסקיר הנפגע, לא ראינו להתערב בסכום הפיצוי שנקבע בבית משפט קמא.

9. סוף דבר שהערעור על הכרעת הדין נדחה, והערעור על גזר הדין מתקבל, במובן זה שעונשו של המערער יועמד על 5 שנות מאסר.

ניתן היום, כ"ה בתשרי התש"פ (24.10.2019).
